

andre Tjenestemænd at parere Ordre fra Justitsministeren til ved Dom at fralægge sig ærerørig Beskyldninger. Jeg skal ikke dvæle ved Forhistorien til den nu foreslaaede Regel i § 17, selv om Fingrene kribler i saa Henseende, men jeg skal indskrænke mig til at give en ganske kort saglig juridisk Begrundelse af dette Forslag. Administrationen har altid været af den Opfattelse, at Tjenestemandslovens § 20 — hvorefter det kan paalægges en Tjenestemand, der beskyldes for Uretskaffenhed i Tjenestegerningen, eller overfor hvem der fremsættes ærerørig Beskyldninger, at fralægge sig Beskyldningen ved Dom — ogsaa finder Anvendelse overfor Dommerne. For denne Opfattelse taler, at Tjenestemandslovens § 11 angaaende Suspension af Tjenestemænd og § 17 angaaende disciplinære Undersøgelser for tjenstlige Forseelser udtrykkelig udtaler, at det med Hensyn til Dommerne har sit Forblivende ved Retsplejelovens Regler, medens et saadant Forbehold ikke findes i Tjenestemandslovens § 20. Lønningskommissionens Betænkning indeholder heller intet som helst om, at der i saa Henseende skulde gælde andre Regler for Dommere end for andre Tjenestemænd. Systemet i Tjenestemandsloven er med Henblik paa Dommernes Stilling med andre Ord dette, at Dommere har en Særstilling, saafremt det paatænkes at indlede en Undersøgelse *imod* dem, medens de er ganske ligestillede med andre Tjenestemænd, naar Spørgsmaalet er om Sagsanlæg *fra* dem mod en Trediemand. I det Tilfælde, hvor Justitsministeriet for nylig gjorde sin Beføjelse efter Tjenestemandslovens § 20 gældende overfor en Dommer, afslod denne imidlertid at efterkomme Justitsministeriets Anmodning om at anlægge Sag; og skønt man efter det ovenfor angivne anser Dommerens Standpunkt for absolut ulovmedholdeligt, mener jeg det dog for rigtigst, at man nu stiller et positivt Forslag herom.

Medens dette Spørgsmaal imidlertid i og for sig er ret ubetydeligt, og Overvejelserne deraf derfor ikke fortjener at munde ud i sygelige Sindstilstande, kan det derimod ikke nægtes, at det Spørgsmaal, hvormed jeg skal slutte min Gennemgang af Hovedindholdet af dette Forslags 156 Paragraffer, til Gengæld rører ved et fundamentalt Princip i Retsplejeloven. Det drejer sig om Retsplejens Offentlighed; det drejer sig om en stærkt begrænset Adgang til at forbyde Gengivelse af Forhandlinger i offentlige Retsmøder i Straffesager, dog selvfølgelig aldrig vedrørende selve Domsforhandlingen. Forslaget, som findes

i § 11, gaar ud paa følgende: „Offentlig Gengivelse af, hvad der i Straffesager forhandles i offentlige Retsmøder udenfor Domsforhandling, kan Retten undtagelsesvis ved Kendelse helt eller delvis forbyde, naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at saadan Gengivelse vil tilføje en Person, der ikke er sigtet under Sagen, ufornoden Krænkelser, eller naar det begæres af en sigtet og Retten skønner, at offentlig Gengivelse vil forvolde ham eller hans nærmeste en uforholdsmæssig stor Lidelse. Rettens Nægtelse af at udstede saadant Forbud kan paakæres. I øvrigt er Rettens Afgørelse ikke Genstand for Kære eller Anke. Overtrædelse af Rettens Forbud straffes med Bøder fra 200 til 10 000 Kr.“

Allerede i 1920 indstillede Retsplejeudvalget Forslag om en Ændring i Retsplejeloven, gaaende ud paa at give Adgang til at lade Retsmøder foregaa for lukkede Døre, hvor Offentlighed vilde medføre en ufornoden stor Krænkelser for ikke Sigtede og en uforholdsmæssig stor Lidelse for en Sigtet, der ikke tidligere var straffet med strengere Straf end simpelt Fængsel. Dette Forslag synes mig alt for vidtgaende, ogsaa i sit Princip urigtigt, da der ikke synes selv under de angivne Forudsætninger at være tilstrækkelig Grund i alt Fald til lukkede Døre. Derimod foreslaas altsaa, at der i de af Retsplejeloven fremhævede Tilfælde, dog uafhængigt af, om den Sigtede tidligere har været straffet eller ej, skal aabnes Retten Adgang ikke til at lade Retsmødet foregaa for lukkede Døre, men til at forbyde offentlig Gengivelse af Forhandlingerne. Ved denne Mellemvej formener man paa den ene Side, at Betænkningerne ved Retsplejeudvalgets Forslag i meget betydelig Grad forringes, idet det almindelige Hensyn, der taler for Offentlighed i Retsplejen, ikke skønnes at blive krænket i disse Tilfælde, naar Dørene overhovedet ikke kan lukkes, og paa den anden Side vil en saadan Regel frembyde en megen væsentlig Del af de Fordele for Sigtede, som Retsplejeudvalgets Forslag tilsigter. Ofte vil det nemlig kun i ringe Grad være Tilstedeværelsen af en tilfældig Tilhørerkreds, der vil være til Ulempe og til Skade for Sigtede eller paa-gældende andre Personer senere hen i Livet, det er en Skandalepresses Offentliggørelse, der som Regel er afgørende i saa Henseende. Vel hjemler Retsplejelovens § 1017 Straf for den, som i Tale eller Skrift, beregnet paa at virke i en videre Kreds, giver bevislig urigtige Meddelelser om en